

Útkészítés

Lekció: Lk 1,67-80/ Textus: Ézs 40,1-11

2023. december 17. advent harmadik vasárnapja

A most felolvasott igeszakasz előzménye: Ezékiás király halálos betegségbe esik, de Isten csodálatosan meggyógyítja. Gyógyulásának hírére hallva a babiloni király fia levelet és ajándékot küld neki. Ezékiás elfeledve azt, hogy nemrég még az élete sem volt bizonyosan az övé, büszkén, dicsekedve körbemutogatja minden kincsét a babiloni követeknek. Ezt követően hangzik el Ézsaiás jövendölése a babiloni fogságról, melyben megfogalmazza, hogy Ezékiás király palotájának összes kincsét el fogják hurcolni. Ez az utolsó elbeszélő rész Ézsaiás könyvében, innentől kezdve lírai műfajú jövendölések követik egymást a szabadításról és Isten kegyelméről. Ezeknek a szabadulást hirdető próféciáknak a sorát kezdi meg az Ézs 40.

A fogság bekövetkeztéről nem olvashatunk Ézsaiás könyvében. Kálvin szerint ezért ezekben a jövendölésekben Isten már előre vigasztalja a népét, hogy abban az időben is legyen reménységük, amit majd a fogságban töltenek. Isten csodálatos gondviselő szeretetének jele, hogy előre szól a néphez, hogy legyen mibe kapaszkodnia a nyomorúság idején, hogy ne érezzék teljesen magukra hagyatva magukat a bűneik miatt. A szerető Isten már előre lelkigondozza őket: a látszólagos teljes elvetettségben prófétáira rábizza az élő reménység vigasztaló szavát, az üzenetet, hogy nem lesz mindig így, a büntetés ideje is letelik és van szabadulás a fogságból.

Múlt vasárnapal elkezdődött az advent, a várakozás időszaka, amikor egy kicsit újraéljük azt, hogy milyen volt a fogságban, nyomorúságban, sötétségben belekapaszkodni a reménységbe, várni Isten szabadítását. Kicsit átélni Jézus korának a várakozását az után a szabadító után, akit Isten évszázadokon keresztül ígért az ősatyáknak, ígért a prófétáknak, ígért népének. És mi magunk is várakozunk: várjuk a mi Urunk visszajövetelét, az új teremtést, szabadulást abból a világból, ami idegen föld nekünk és nem az igazi otthonunk.

Három idősík találkozik itt össze: a babiloni fogság ideje, a Jézus születése előtti válságos kor és a mi válságos korunk. Ami a várakozáson túl közös bennünk az az, hogy Isten mindig ad kiáltó szót-ilyenek voltak a próféták, Keresztelő János és ma a lelkipásztorok. Isten soha nem hagyja magára az emberiséget.

Ha Isten a babiloni fogság korában a vigasztalás feladatát bízta prófétáira, akkor érdemes elgondolkodni, hogy hivatásunkból kifolyólag mi a mi feladatunk egy olyan világban, ahol látszólag nincs jelen az Isten.

„Vigasztaljátok, vigasztaljátok népemet!...” -vigasztalni az tud, akiben van remény. Aki látja a kiutat és tudatosan belekapaszkodik. Akinek van honnan merítenie. Ezért olyan nagy a felelősség Isten gyermekein, hogy szóljanak és vigasztaljanak ebben a reménytelen világban.

„Szóljatok Jeruzsálem szívéhez” - folytatja az Úr. A szívéhez szóljatok, ne csak úgy vaktában, hanem érzétek el a legbelsejét, ahonnan minden gondolat és szándék származik, ahonnan kiindul az élet, hadd itasson át nagy erővel mindent ez a vigasztalás, hatoljon le mélyre és változtasson meg életeteket.

„hirdessétek neki, hogy letelt rabsága, megbűnhődött bűnéért, hiszen kétszeresen sújtotta az Úr keze minden vétkéért.”

– megbűnhődött- lezárult esemény. Micsoda kegyelem! Az Isten végtelen szeretetében úgy döntött, hogy elég lesz a vezeklés, a nyomor, a bűnhődés minden bűnért! Nem terhel tovább, mert úgysem tud a nép eleget tenni magáért. Látjuk, hogy mekkora ez a kegyelem: Jézus Krisztusnak kellett meghalnia valójában a bűnökért. Nem váltotta meg önmagát a nép, Isten volt kegyelmes hozzá. Fontosnak tartom elmondani azt, hogy a kétszeres= itt: nagy és bőségest jelent, Isten nem igazságtalan!!!

„Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek!”

Kálvin kommentár szerint: ezt a próféta a népet fogva tartóknak mondja- a hatalmas Isten Igéjének olyan ereje van, hogy még az ő ellenségei is, akik nem félik őt, engedelmeskednek a prófétai szóra. Sőt, mi több: a további versek felszólító módja a héberben kijelentő mód, jövő időt is jelezhet. Így tehát:

- emelkedjék fel= fel fog emelkedni
- süllyedjen le= le fog süllyedni
- az egyenetlenség egyenessé fog válni

Nincs mese, ha jön az Úr, akkor előle minden akadály eltűnik, előtte minden térd meghajol, olyan hatalommal érkezik, lép be a világba.

Jézus születésekor is felhasználta Augustust útkészítésre: az összeírás parancsa miatt került József és Mária Betlehembe, hogy betöltsék a próféciaát, miszerint a Messiásnak Betlehemből kell származnia. De nem jelentett akadályt egy szűz méhének megnyitása sem.

És ma sem lesz akadály neki a mi nyomorúságos körülményeink, a szeretetlenség, a hitetlenség, rohanás, a mi töredékességünk, hanem megszólít és magához vonz, akit akar. Mi pedig belekapaszkodhatunk... És évről- évre készülünk arra az ünnepre, ami arról szól, hogy az Isten belépett a történelembe, Jézus Krisztusban testet öltött és reményt adott az életünknek. Azonban nem mindenki várja vissza az Urat, nem is tud tán róla- a mi kötelességünk szólni nekik, ahogy a folytatásban látszik is.

Az Úr azt mondja: „Kiálts!” A próféta pedig visszakérdez: „Mit kiáltsak?” Nem a maga kénye-kedve szerint fog hozzá a feladat ellátásához, hanem Istenhez fordul szavakért. Tudja, hogy ő maga hiába kiált, egyedül az élő Isten igéjének van olyan ereje, hogy az elérhessen az emberi szívekig.

A következő szakaszban az emberi mulandóságot és Isten Igéjének maradandóságát állítja szembe, illetve figyelmeztet: Isten Lelke ha ráfúj, leleplezi az értéktelent. Ami korábban valaminek látszott, az Isten előtt semmi. Az Ő Lelke nélkül üres az adventi csillogás is, csupán giccs. A mi feladatunk rámutatni arra, aki tartalommal tölti meg az ünnepet és elmondani az örömhírt, nyíltan, félelem nélkül.

Félelem nélkül. Az a helyzet, hogy nem mindenkinek örömhír az, hogy „itt van Istenetek”. Van, kinek takargatni valója van, van, aki eddig nem akarja elfogadni a tényt, hogy van valaki, aki felé elszámolással tartozik. Isten érkezése félelmetesen is hathat. És ez arra szólít fel minket is, hogy rendezzük a kapcsolatunkat vele, akarjunk a megszentelődés útjára lépni, hogy aztán másokat is készíthessünk.

A csodálatos, hogy annak ellenére, hogy bőven lenne mit számon kérnie rajtunk, mégis szelíden jelenik meg az Úr. Ebben a szelíd közeledésben azonban benne van minden fenségessége- olyan hatalmas, hogy nincs szüksége erőfitogtatásra. Gondoskodik az övéiről, óvó szeretettel veszi körül őket- már itt, ezen a világon is. Ebbe a megbékélésbe, Istenben való elnyugvásba hívjuk az embereket oda hozzá. Ámen!

(Hábel-Szabó Réka)